

14 Söndagen efter Trefaldighet

1 Årg.Ev. Joh.17:9-11.

I.N.J.

*”Vi har en som för vår talan inför Fadern,
Jesus Kristus” (1 Joh. 2:1).*

Det är aposteln Johannes som i dessa ord låter oss blicka in i himmelen och påminner oss om, att orden i trosbekännelsen *”sittande på Gud Faders högra sida”*, alls inte betyder att Jesus makligt lagt sina händer till ro och inte längre bekymrar sig om sina lärjungar. Tvärtom! Han för vår talan och manar gott för oss. Vad han så ofta gjorde här på jorden, det gör han ständigt inför sin Fader: Han ber för oss, precis som vi hör honom säga i evangeliet idag.

ÄMNE: JESU FÖRBÖN FÖR DIG OCH MIG

I. Den är ett uttryck för hans kärlek!

Igår döpte jag tre barn här i Skummeslövs kyrka: Rori, Alva och Ebbe. Och i förbönen bad jag: *”Bevara dem med din Ande från att gå vilse i en farlig värld!”*. Mitt i glädjen blev vi påminda om den verklighet vi lever i här på jorden. Det är lätt att villa bort sig. Världen är en farlig plats. Det finns en ond makt i tillvaron, något som vill dra oss bort från Gud så att vi går evigt förlorad för honom.

Det betyder väl inte att vi *föraktar* livet. Nej, världen är många gånger underbar och vi älskar livet och allt gott och skönt tillvaron rymmer. Men vi blundar inte för det faktum, att tillvaron har en mörk, ja en grym och brutal sida. Det har ju blivit så för syndens skull, även om Gud en gång skapade allting gott. När vi därför hör Jesus säga: *”Jag ber inte för världen”*, då är det inte på *skapelsen* Jesus tänker, utan på den från Gud *avfallna* och mot honom *upproriska* världen. Men för oss, hans lärjungar som lever här, ber han starkt och fullt av medkänsla. För han känner världen och vet vad det är att vara människa. Han har *”prövats på alla sätt och varit som vi, fast utan synd”* (Hebr. 4:16). Han har delat alla våra livsvillkor. Med varje levnadsomständighet är han förtrogen. Han har levt vårt liv, gråtit vår gråt och dött vår död.

Även om det heter i vår text: *”Jag är inte längre kvar i världen”*, betyder alltså inte det att han har lämnat oss i sticket. Nej, han vet vad vi måste gå igenom. Han känner villovägarna. Han känner farorna. Men istället för att ängsligt och tafatt tvinna sina händer, fattar han tag i oss, och bär oss dag och natt på förbönens starka armar. Mitt i en farlig värld är vi omslutna av Jesu förbön. Och an-

ledningen till att han ber det är ju hans kärlek. Den som inte vill att någon enda av oss går förlorad för Gud. Att risken finns, det är uppenbart. Det är därför vi hör honom försäkra: *"Jag ber för dem"*.

II. Den är makt att räkna med!

I oss själva står vi oss slätt mot Mörkrets makt. Visst kan det ta tid innan vi inser det och ärligt kan säga: *"Jag kännes vid min svaghet all"*. Det är i det med avseendet med oss som med de första lärjungarna. De trodde så stort om sig själva. Ändå var de inga hjältar precis, hur höga de än tycktes i bekännelsen och hur de än berömde sig av sin tro. Det är på samma sätt med oss. Om Jesus inte värnade oss med sin förbön skulle vi med lätthet bli Mörkrets rov! Därför är det så gott att lyssna till Jesu bön i vårt evangelium och veta, att den bads just *"i den natt då han blev förråd"*. Jesus visste ju vilka prövningar som väntade hans svaga lärjungar. Ondskans makt hade liksom sträckt ut sina händer för att dra dem till sig. De hade inte styrka att stå mörkret emot. De grälade med varandra om vem som var den störste, och de precis efter sin första nattvardsgång. Det orkade inte hålla sig vakna i Getsemane, utan somnade *"tyngda av sorg"* (Luk. 22:45). Inte gick de *"i fängelse och i döden"* (Luk. 22:33) fastän de svurit på det. Nej, när det verkligen gällde, då flydde de och lämnade Jesus.

Så nog krävdes det att Jesus bad! Och tänk vad hans förbön förmådde! Vilken makt den är att räkna med! Jag tänker på Jesu ord till Petrus: *"Jag har bett för dig att din tro inte skall ta slut"* (Luk 22:32). Både han och hans kamrater blev bevarade. De kom igenom det mörka och svåra. Trots att de var så svaga, trots att de svek och förnekade, kunde inte Mörkrets makt dra dem bort från Jesus eller spärra vägen för hans förlåtelse.

Det betyder väl inte att man blir bevarad *"med automatik"*. Vi vet ju att Judas gick förlorad. Och då kan man ju undra, vad Jesu förbön egentligen förmår? Underverk, är svaret, men bara där man vill bli bevarad som ett Guds barn. Och det ville inte Judas. Han hade vänt sig bort ifrån Gud. Hur starkt och trosvisst Jesus än bad: *"Helige Fader, bevara dem i ditt namn"*, kunde hans bön ingenting uträtta längre. Judas var oemottaglig för bönen kraft. Men där man vill bli bevarad, där man inte fruktar något så mycket som att gå förlorad för Gud, där ber inte Jesus förgäves. Ondskan har ingen makt över mig längre. Jesus har ju försäkrat: *"Ingen skall rycka dem ur min hand"* (Joh. 10:28).

III. Den är en trygghet att vila i.

För vi är ju ännu *"kvar i världen"*. Vi behöver inte vara ängsliga eller oroliga. Jesu starka och trosvissa bön förmår bevara oss *i allt och trots allt* som sker. Kan du inte se Jesu trygga och varma händer framför dig? Han sträcker dem mot

dig i evangeliet idag. Kan du inte höra honom säga: *"Vila i dem"*? Kan du inte känna hur de vill beröra dig, hur *"han omsluter dig på alla sidor och håller dig i sin hand"*? (Ps. 139:5).

Särskilt till dig som känner dig så ängslig och som kämpat dig trött i din egen bön, vill jag få säga: Lär dig att vila i det faktum att Jesus ber för dig, ömt och kärleksfullt, trosvisst och med kraft. Öva dig varje dag i det konststycket, att vila i Jesu förbön. Det är ju detta som är kristendom, inte att gå runt och vara ängslig och betryckt, utan att vara trosvis och trygg. Först när du innesluter din egen bön i Jesu förbön blir du verkligen trygg.

Låt mig förklara med en enkel bild! Precis som det lilla barnet lägger sin hand i mors och fars starka händer, så skall du lägga din svaga och flämtande bön i Jesu frälsarhänder. Barnet behöver inte veta och förstå det som sker. Det räcker att känna värmen från mors och fars hand.

Så är det också för oss, om vi lär oss vila i Jesu förbön. Hur mörkt, ont och svårt det än kan kännas, hur rädd, ängslig och liten jag än är, så *"bevarar han själv vad sig tillhör, att intet ont mig skada gör"*. Då blir också min egen bön vad den är ämnad att vara: *vila, förvissning och trygghet*. Och fastän jag *"är kvar i världen"*, och det dröjer innan jag kan säga mitt: *"Jag kommer till dig, helige Fader"*, kan jag ändå vara vi gott mod. Psalmens ord är ju min bekännelse: *"Jesus, i dina händer, jag vilar till livets slut"*. Amen.

Psalmer: 58, 588 v 1-3, 42, 15 v 3-4.